

‘Woonvorm waarin een ieder kan vertrouwen op elkaars kracht en inzet’

Annie Hakkert en Johan Wanningen.
Foto Lammert Aling

Oud worden, vooral als dat vitaal, zinrijk én samen kan, dat gun je iedereen! Maar zo ouder worden gaat meestal niet vanzelf. Hoe word je plezierig oud, hoe bouw je een sociaal pensioen op en hoe blijf je betrokken? In deze serie geven we u een inkijkje in de pogingen van jong en oud om iets van het leven te maken. Deze maand twee bewoners van woongemeenschap Weiershaar in Assen: Annie Hakkert (79) en Johan Wanningen (63).

Groepswonen, wat is dat en wat vraagt dat van de bewoners?

Annie: "Groepswonen zou ik het liefst omschrijven als een woonvorm waarin een ieder kan vertrouwen op elkaars kracht en inzet. We wonen hier in Weiershaar nu met 14 mensen, momenteel toevallig alleen maar alleenstaanden. De jongste bewoner is 53 en de oudste 94 jaar."

Johan: "Het is niet een verzameling individuen, maar een verzameling bewoners die de intentie hebben om de gemeenschap met elkaar levendig, betrokken en plezierig te houden en de voorkomende werkzaamheden naar ieders kunnen verdelen. Het verschil met een appartement in een willekeurig gebouw is dat we hier het noaberschap opgenomen hebben in een bewonersstatuut. Als je in een woongroep stapt moet je over je eigen schaduw kunnen stappen."

Waarom koos je voor deze woonvorm?

Annie: "Ik ben graag onder de mensen en het is altijd mijn drijfveer geweest iets voor een ander te kunnen betekenen. Hoe mooi is het als je dat ook in je directe woonomgeving kunt doen? Ook als vrijwilliger bij Humanitas, ik ben hier al jaren individueel rouwbegeleider, ervaar ik hoe fijn ik het vind er te kunnen zijn voor een ander."

Via een kennis hoorde ik over Weiershaar en inmiddels woon ik hier al 14 jaar. Het prachtige van deze woonvorm vind ik de dierbare contacten, je raakt gesteld op elkaar en kunt zaken in vertrouwen delen. Dat maakt me hier gelukkig."

Johan: "Met die verwachting ben ik hier ook komen wonen, 2 jaar geleden. Ik was net gescheiden en keek uit naar de saamhorigheid, het samen eten en activiteiten organiseren. Helaas gooide corona roet in het eten en werd zelfs gewoon contact al moeizaam. We dronken wekelijks koffie in de gezamenlijke huiskamer, vergaderden maandelijks over praktische zaken en organiseerden gezamenlijke etentjes. Dit ging allemaal niet door. Maar het draait om gemeenschapszin, ook in lastige tijden. Dat moet in je zitten, zoals empathisch vermogen. En je moet er moeite voor willen doen. Mijn kracht zit in het samen organiseren van muzikale evenementen. Zo ben ik ook betrokken bij Tivoli in het Asserbos. Een uitdaging in coronatijd. Toch hebben we hier in huis in de dagen van de Top2000 een leuke avond beleefd. Elke bewoner kon zijn favoriete nummer bij mij opgegeven. Ik heb ze achter elkaar geplaatst en in het trappenhuis afgespeeld. Alle voordeuren open, glaasje glühwein op de gang, en iedereen mocht raden wie welk nummer had ingebracht. Net zo verschillend als de bewoners zelf, van Heavy Metal tot een Kerstliedje."

Bewoners worden ouder, hoe gaat de woongroep hier mee om?

Annie: "Je merkt het wel, belangstelling en interesses veranderen, de mogelijkheden van bewoners ook. Ik wil een heleboel doen, maar wel dat waar ik zelf schik in heb en kan. Toen ik hier net woonde organiseerde ik bloemschik- en schildercursussen en zat op mijn knieën in de tuin om te helpen met het onderhoud. We moeten het met elkaar doen, het is geven en nemen. Ook complimenten

uitdelen: de tuin onderhouden lukt mij niet meer, maar ik geniet er wel enorm van als het er mooi uit ziet.”

Johan: “Oudere bewoners dragen fysiek misschien minder bij, maar laten op andere wijze zeker hun waarde zien. Een van de oudste bewoners kan bijzonder goed luisteren, begrip tonen, relativeren en bemoedigen.

Bijzonder waardevol, bijvoorbeeld in het bewonersoverleg. Diep respect. Ook het omzien naar elkaar, even informeren hoe het met iemand gaat. Noem het sociale controle, maar dan op een prettige manier. Als jongere bewoners nemen we dit over, als er iemand bij de koffiemiddag ontbreekt ga je toch even kijken of alles ok is. Zorgtaken vullen we niet voor elkaar in. De bewoner schakelt dan zelf thuis- of wijkzorg in.”

Is groepswonen de toekomst?

Annie: “Voor mij wel, je wordt familie. Onlangs hebben we weer enkele nieuwe bewoners aangetrokken, leuke jonge vrouwen.

Ik hoop van ganser harte dat zij hier met veel plezier zullen wonen en het gedachtengoed van de woongroep omarmen. De woongroep wordt ouder, dus jonge aanwas blijft belangrijk.

En er is zeker belangstelling, we hebben een bescheiden wachtlijst.”

Johan: “Een woonvorm als dit is een van de antwoorden op de woningnood. Er staan zoveel geschikte gebouwen leeg. Dit was vroeger het belastingkantoor en ook de muziekschool heeft hier jaren in gezeten. Kijk nu! En zó wonen heeft ook een mooie sociale functie. Jong en oud geven elkaar frisse inzichten, zelfstandigheid, een breder perspectief, geborgenheid en een belangrijk vangnet.”

Monique Bodegom

samen ouder worden